

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/68/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117218137
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2117218137.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpenej: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: C. O., nar. X. I. XXXX, trvalý pobyt E. XXXX/XX, Y., zastúpeného advokátom: JUDr. Václav Sosna, Nám. Slobody 2, Skalica, IČO: 34 048 529, o 5.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 29. septembra 2020, č. k. 7Csp/44/2018-207, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie 5.000 eur s úrokom z omeškania 8 % ročne od 2. decembra 2016 do zaplatenia z titulu nesplateného úveru čerpaného žalovaným ako podnikateľom, na základe zmluvy o kontokorentnom úvere a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 261 ods. 1, 3 písm. d), § 324 ods. 1, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, 2, § 497, § 499, § 501 ods. 1, 2, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2 ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o kontokorentnom úvere dňa 19. októbra 2011 medzi právnu predchodkyňou žalobkyne (ČSOB, a.s., Michalská 18, Bratislava) a žalovaným ako fyzickou osobou oprávnenou na podnikanie (podnikajúcou pod obchodným menom C. O.), predmetom ktorej bol záväzok banky poskytnúť klientovi peňažné prostriedky formou kontokorentného úveru do výšky úverového limitu 12.980 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že primárne bolo potrebné sa zaoberať námietkami žalovaného, a to nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie, tvrdením o neuzavretí zmluvy s právnu predchodkyňou žalobkyne a tvrdením, že žalobkyňa nepreukázala čerpanie úveru žalovaným. Z obsahu spisu vyplýva, že oznámenie o postúpení pohľadávky spolu so zmluvou o postúpení pohľadávok z 1. decembra 2016 a doplňujúcou zmluvou k postúpeniu pohľadávok z 1. decembra 2016 boli so žalobou doručené žalovanému 22. februára 2018. Teda najneskôr uvedeného dňa sa žalovaný musel dozvedieť o postúpení pohľadávky zo zmluvy, ktorú uzatváral ako podnikateľ. Žalobkyňa bola preto aktívne vecne legitimovaná v konaní. V zmluve o kontokorentnom úvere bol dlžník označený ako subjekt podnikajúci pod obchodným menom. Ide preto o klasický obchodno-záväzkový vzťah s obligatórnou aplikáciou ustanovení ObZ a absolútnym vylúčením ustanovení o spotrebiteľskej zmluve. Hoci žalobkyňa označila v žalobe žalovaného ako fyzickú osobu, v zmysle § 133 ods. 1 CSP právna úprava nerozlišuje medzi fyzickou osobou podnikateľom a nepodnikateľom. Žalovaný bol preto označený v žalobe správne. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o neuzatvorení zmluvy a súd prvej inštancie

preto konštatoval, že podpis dlžníka na predmetnej zmluve o kontokorentnom úvere je podpisom žalovaného. Ten tiež namietal, že žalobkyňa nepreukázala samotné čerpanie úveru žalovaným, resp. čiastkové čerpania, keďže žalobkyňou predloženú tabuľku nemožno hodnotiť ako relevantný dôkaz. Žalovaný popieral, že úver čerpal, keďže ho nepotreboval, nadpriemerne zarábala v zahraničí. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany konania za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a preto muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. V spore o zaplatenie sumy titulom zmluvy o kontokorentnom úvere niesla žalobkyňa bremeno tvrdenia, že so žalovaným ako dlžníkom uzavrela zmluvu a že žalovaný úver čerpal, ktorý riadne a včas nevrátil. Z tohto bremena tvrdenia pre žalobkyňu potom vyplýva bremeno dôkazné, pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva bola uzavretá a finančné prostriedky dlžníkovi boli poskytnuté. Bolo preto na žalobkyňu, aby objektívne preukázala čerpanie úveru žalovaným. Z listín predložených žalobkyňou však súd prvej inštancie nemal preukázané kto predmetné listiny vydal, kto za ich pravosť zodpovedá a nebolo z nich ani zrejme reálne čerpanie finančných prostriedkov žalovaným. Veriteľ vo väčšine prípadov reálne čerpanie finančných prostriedkov dlžníkom preukazuje výpisom z účtu dlžníka. Žiadny výpis v danom prípade však nebol predložený. Neostávalo preto iné ako zamietnuť žalobu, v dôsledku čoho sa už súd prvej inštancie nezaoberal hmotnoprávnou stránkou predmetu sporu, ani námietkou premlčania. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Žalovaný bol úspešný v spore v plnom rozsahu, preto mu bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Po právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie malo byť rozhodnuté o výške náhrady trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu a priznaním jej náhrady trov konania. Odvolanie odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci a tiež tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dňa 2. októbra 2020 bola súdu prvej inštancie oznámená zmena právneho zastúpenia žalobkyne z Advokátskej kancelárie TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava na Advokátsku kanceláriu Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava. Žalobkyňa poukázala na ustanovenie § 92 ods. 2, 3 CSP a s ohľadom na uvedené zákonné ustanovenia mala za to, že zmena právneho zastúpenia bola riadne a účinne súdu oznámená a preto žiada o doručovanie všetkých písomností do elektronickej schránky. Nestotožnila sa so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého na vyvrátenie skutkových tvrdení žalobkyne, ktoré boli podložené listinnými dôkazmi, a to platobnou históriou, postačuje tvrdenie žalovaného, že finančné prostriedky nečerpal. Nepostupoval tak v zmysle zásady rovnosti sporových strán, ale vyhodnotil predložené listiny preukazujúce uplatnený nárok, za irelevantné. Žiaden dôkaz však nedisponuje predpísanou legálnou silou a preto je absurdné, aby súd sám stanovoval formu s akými náležitosťami má strana sporu predložiť dôkaz na podporu svojich tvrdení. Súd prvej inštancie tak nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože v rozpore s § 187 ods. 1 CSP označila dôkaz žalobkyne za irelevantný, bez odôvodnených a preukázaných pochybností o jeho vierohodnosti. Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/43/2020, v zmysle ktorého nemá racionálny základ podmieňovanie dôkaznej sily, či vierohodnosti bankových dokladov za situácie, keď sa evidentne nejedná o právny úkon a ich pôvod je nanajvýš zřejmý. Nebol pochopený procesný dopad záveru súdu prvej inštancie, že listinnému dôkazu - platobnej histórii, sa nemôže prikladať žiadna vážnosť. Podľa § 187 ods. 1 CSP za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci, pričom ani procesný poriadok prípadne iný právny predpis žiadne formality pre dôkazné prostriedky v civilnom sporovom konaní nevyžaduje. Hodnotenie dôkazov je ovládané zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Žalobkyňa zdôraznila, že v spore si splnila svoju dôkaznú povinnosť, predložila platobnú históriu obsahujúcu všetky údaje a pohyby na účte žalovaného, vrátane čerpania. Svoje tvrdenie o poskytnutí úveru preukázala predložením platobnej histórie. Žalovaný relevantnými dôkazmi svoje tvrdenia nepodložil a je nepripustné, aby bola žalobkyňa povinná znášať dôkazné bremeno na vyvrátenie účelových tvrdení žalovaného. Samotný rozsudok je vo vnútornom výkladovom rozpore (odsek 34. a 35.), keďže boli aplikované dva opačné navzájom rozporné výklady na dôkaznú povinnosť strán v obdobných situáciách. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že nárok vznikol zo zmluvy a žalovaný namietal jej platnosť tvrdením, že zmluvu neuzavrel a nepodpísal. Súd prvej inštancie tak uviedol, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o neuzatvorení zmluvy (žalovaný nenavrhol ani nepredložil dôkaz preukazujúci jeho tvrdenie, že zmluvu neuzavrel). Napriek uvedenému súd prvej inštancie v ďalšom bode odôvodnenia (35.) uviedol, že žalobkyňa relevantnými dôkazmi nepreukázala

čerpanie úveru žalovaným, pretože predložená platobná história bola žalovaným rozporovaná a tak nepredstavovala relevantný dôkaz. Predovšetkým žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno predložením zmluvy a žalovaný nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia. Súd prvej inštancie však konštatoval neunesenie dôkazného bremena predložením platobnej histórie a skutočnosť, že žalovaný ani v tomto prípade nepreukázal pravdivosť svojho tvrdenia, už súd neskúmal. Nesprávnym procesným postupom tak bolo znemožnené žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Bol to žalovaný, ktorý mal preukázať, že predmetný úver nečerpал, napr. predložením výpisu z jeho účtu, na ktorý bol úver poskytnutý a ktorý by preukazoval, že od postupcu nečerpал finančné prostriedky. Spochybnenie platobnej histórie, resp. samotného čerpania úveru, tvrdil žalovaný, no napriek tomu žiadal od žalobkyne, aby vyvrátil tvrdenie žalovaného. Dôkazné bremeno na preukázanie nepravdivosti tvrdení žalovaného tak súd prvej inštancie ponechal na žalobkyni a nevyzval žalovaného na predloženie výpisu z účtu, ktorým by preukázal, že predmetný úver nečerpал, resp. aby si splnil svoju dôkaznú povinnosť preukázať pravdivosť svojich tvrdení. Žalovaný je povinný, ak chce byť v spore úspešný, tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobkyne vylučujú, tak ako to uvádzal súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia. Skutočnosť navodzujúca žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Žalobkyňa ďalej poukázala na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, z ktorého nemožno vyvodit' dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie posúdil, že z predloženej platobnej histórie nie je zrejmé čerpanie úveru žalovaným. Uvedená listina podľa názoru žalobkyne obsahuje prehľad dlžnej sumy, t. j. čerpanie úveru ako aj rozpis úrokov a poplatkov úveru. Rozpis istiny predstavujú položky označené ako zostatok na úverovom účte. Uvedené vyplýva aj zo zhrnutia dlžnej sumy na konci platobnej histórie. Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 10BdoV/10/2012 za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom možno označiť aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je potrebné považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia (judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky). Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. je treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú a napokon sú len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie zamietavé rozhodnutie odôvodnil neunesením dôkazného bremena žalobkyňou vo vzťahu k jej tvrdeniu o poskytnutí finančných prostriedkov žalovanému ako dlžníkovi. Bolo preto na žalobkyni, aby nielen tvrdila, ale aj preukázala čerpanie kontokorentného úveru žalovaným, pričom z predloženej listiny (platobnej histórie) nebolo preukázané reálne čerpanie finančných prostriedkov (ktoré sa obvykle preukazuje výpisom z účtu dlžníka).

6. Preukázaný skutkový stav je v sporovom konaní vždy výsledkom dôkaznej aktivity strán konania, ktoré boli povinné na preukázanie svojich tvrdení predložiť alebo navrhnúť dôkazy. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania a každá strana bola povinná označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (ako i na základe skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné), teda zisťuje skutkový stav veci, ktorý je výsledkom dôkaznej aktivity strán konania, t. j. do akej miery si splnia svoju povinnosť označiť alebo predložiť dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, pričom miera splnenia tejto povinnosti zásadne predurčuje skutkový záver súdu, ako základ právneho posúdenia uplatneného nároku.

7. Zásadne platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalujúca strana, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce, sú záležitosťou žalovanej strany (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo/181/2016).

8. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán konania. Táto norma tak zásadne určuje rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno sa delia medzi stranami konania v závislosti na aktuálnom priebehu konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 3MCdo/6/2010).

9. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva a rozumie sa ním procesná zodpovednosť strany konania za preukázanie svojich tvrdení. Úlohou súdu je potom označené a navrhnuté dôkazy stranami konania zákonným spôsobom vykonať, dôkazy vyhodnotiť podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho čo uviedli strany konania (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 5Obo/52/2010).

10. V konaní o zaplatenie dlhu zo zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremena tvrdenia v tom, že so žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu tak zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 6/2010).

11. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný popieral poskytnutie finančných prostriedkov a ich následné čerpanie, označujúc žalobu za zmätočnú, pretože podľa zmluvy o kontokorentnom úvere mal byť dohodnutý úverový rámec 12.980 eur, no v žalobe sa uvádza výška istiny 19.772,98 eur. Žalobkyňa na preukázanie svojho tvrdenia o poskytnutí úveru a jeho čerpaní žalovaným predložila v konaní pred súdom prvej inštancie listinný dôkaz, označený žalobkyňou ako platobná história (tabuľka vytlačená z počítača s jednotlivými stĺpcami), ktorý žalovaný namietal, s poukazom na odlišné údaje o úroku v porovnaní so zmluvou a ktorý nepredstavoval výpis z účtu žalovaného, prípadne iný dôkaz preukazujúci reálne čerpanie úveru žalovaným.

12. Možno konštatovať, že predloženej listiny žalobkyňou (platobná história) sporná skutočnosť poskytnutia finančných prostriedkov vo výške dohodnutého úverového rámca 12.980 eur nevyplývala a žalobkyňou tvrdené navýšenie úverového rámca na 20.280 eur dodatkom k zmluve žalobkyňa nepreukázala. Sporná skutočnosť poskytnutia finančných prostriedkov vo výške dohodnutého úverového rámca, ktoré žalovaný čerpal, žalobkyňou tak preukázaná nebola. Súd prvej inštancie preto dôvodne žalobu pre neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou zamietol.

13. K odvolacej námietke žalobkyne, že žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou a súd si nemôže stanovovať formu a obsah listinného dôkazu, ktorý má strana sporu predložiť na podporu svojich tvrdení, je potrebné uviesť nasledovné.

14. Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy i v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

15. Súdu prvej inštancie preto prináležalo hodnotenie listinného dôkazu predloženého žalobkyňou, s výsledkom hodnotenia nepreukázania poskytnutia plnenia podľa zmluvy a čerpanie podľa nej, ohľadom ktorej skutočnosti žalobkyňa niesla dôkazné bremeno. Nejednalo sa o kvalifikáciu listinného dôkazu, ktorý by mal „nižšiu právnu silu“, ale hodnotenie dôkazu, ktorý sám o sebe nebol spôsobilý preukázať kľúčovú skutočnosť, ktorá bola sporná, a to poskytnutie plnenia žalovanému na základe zmluvy o kontokorentnom úvere, s prihliadnutím na spornú výšku dohodnutého úverového rámca (zvýšenie úverového rámca žalobkyňa tvrdeným dodatkom k zmluve nepreukázala). Iné dôkazy preukazujúce uvedenú spornú skutočnosť, žalobkyňa nepredložila a preto v súlade s prejednacou zásadou civilného

sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ohľadom ktorých nesie každá zo strán dôkazné bremeno, súd prvej inštancie vyhodnotil dokazovanie, ktoré v sebe zahŕňalo i vyhodnotenie unesenia dôkazného bremena každej zo strán (ohľadom tvrdení, ktoré každá strana podľa hmotného práva má preukázať).

16. Ak veriteľ tvrdí poskytnutie plnenia podľa zmluvy, nesie ohľadom tohto svojho tvrdenia aj dôkazné bremeno. Listinný dôkaz predložený žalobkyňou označený ako platobná história je listinným dôkazom vyhotoveným veriteľom, obsahujúci údaje zadávané veriteľom a s poukazom na zásadu rovnosti strán v súkromno-právnych vzťahoch (§ 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka) nemožno veriteľom produkovaný evidenčný listinný dôkaz bez ďalšieho považovať za preukazujúci tvrdenú skutočnosť (ktorú protistrana spochybňuje a z ktorej listiny sporná skutočnosť poskytnutia dohodnutej výšky úverového rámca ani nevyplývala).

17. Poukaz žalobkyne v odvolaní na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/43/2020 bol bez právneho významu, keďže listina predložená žalobkyňou predstavujúca platobnú históriu je dôkazným prostriedkom s rovnakou dôkaznou silou ako iné dôkazné prostriedky, avšak súd prvej inštancie vyhodnotil dokazovanie a v rámci neho aj unesenie dôkazného bremena žalobkyňou ako stranou konania ohľadom spornej skutočnosti v konaní.

18. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04). Rovnako neznamena ani to, aby strana konania bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04). Odvolací súd sa preto nestotožnil s odvolacou námietkou žalobkyne, že súd prvej inštancie svojim rozhodnutím zasiahol do jej práva na spravodlivý proces.

19. Nemožno sa stotožniť ani s odvolacou námietkou žalobkyne, že svoje tvrdenia o poskytnutom úvere preukázala predložením platobnej histórie, keďže z tohto predloženého listinného dôkazu poskytnutie finančných prostriedkov vo výške úverového rámca 12.980 eur podľa zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 19. októbra 2011 nebolo preukázané a dohoda so žalovaným o zvýšení úverového rámca na sumu 20.280 eur dodatkom taktiež preukázaná nebola.

20. Dôkazné bremeno preukázať poskytnutie plnenia dlžníkovi podľa zmluvy zaťažuje žalobkyňu ako veriteľa, nie žalovaného ako dlžníka, od ktorého v zmysle takzvanej negatívnej dôkaznej teórie (t. j. pravidla, že neexistencia niečoho sa zásadne nepreukazuje) nemožno požadovať, aby preukázal neexistenciu určitej právnej skutočnosti, teda svoje tvrdenie, že finančné prostriedky mu veriteľom poskytnuté neboli (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 81/2010).

21. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na záver súdu prvej inštancie, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o neuzatvorení zmluvy, súd prvej inštancie konštatoval, že podpis žalovaného ako dlžníka na predmetnej zmluve o kontokorentnom úvere je pravým podpisom žalovaného a preto žalovaný neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že podpis na predmetnej zmluve bol sfašovaný (podpísaný inou osobou). Spornou skutočnosťou v tomto prípade bol podpis žalovaného na zmluve.

22. Možno súhlasiť s argumentáciou žalobkyne, že obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Skutočnosťou navodzujúce žalované právo je aj tvrdenie veriteľa (žalobkyne), že poskytol plnenie podľa zmluvy (dlžníka nezaťažuje bremeno tvrdenia negatívnej skutočnosti, že plnenie mu poskytnuté nebolo). V posudzovanej veci skutočnosťou, ktorá právo žalobkyne vylučuje, by bola napr. úhrada žalovanej sumy, ohľadom ktorej by žalovaný niesol dôkazné bremeno (veriteľ tu nepreukazuje negatívnu skutočnosť, že žalovaný nezaplatil, ale že zmluvu uzavrel a plnenie podľa zmluvy poskytol). Nedošlo preto k namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces nezachovaním rovnosti strán sporu.

23. Predložená platobná história žalobkyňou má evidenčný charakter, avšak v posudzovanej veci nepreukazuje spornú skutočnosť poskytnutia finančných prostriedkov vo výške dohodnutého úverového rámca a tiež dohodu o navýšení úverového rámca (ku ktorej malo dôjsť dodatkom k zmluve podľa tvrdenia žalobkyne).

24. Žalobkyňou predložený listinný dôkaz bolo potrebné hodnotiť ako súkromnú listinu, ktorých obsah bol protistranou spochybnený, pričom žalobkyňa iné dôkazné návrhy na preukázanie spornej skutočnosti (ohľadom ktorej niesla dôkazné bremeno ako veriteľ) nevzniesla, považujúc predložený listinný dôkaz za postačujúci (v odvolacom konaní na svojom postoji zotrvala).

25. Sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Schopnosť strany sporu uniesť dôkazné bremeno je predpokladom pre úspech v spore. Neunesenie dôkazného bremena má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, v podobe prehry sporu. Bez návrhu súd môže vykonať len dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamom, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou, iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak zákon neustanovuje inak (§ 185 ods. 2 CSP).

26. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, z ktorých vyvodil právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016). Žalobkyňa preto v odvolaní nedôvodne namietala porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

27. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania, keďže žalovanému, ktorý bol v spore v plnom rozsahu úspešný, podľa § 255 ods. 1 CSP vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v konaní neúspešnej. Žalovanému bol preto priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

28. Žalovaný bol úspešný aj v odvolacom konaní a podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v konaní neúspešnej. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

29. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.